

Corina Oproae | paper de vidre

Corina Oproae

Corina Oproae (Transilvània, Romania, 1973) és llicenciada en Filologia Anglesa i en Filologia Hispànica. Viu a Catalunya des del 1998. Tradueix del romanès i de l'anglès al català i a l'espanyol, fa classes d'anglès en un institut d'ensenyament secundari i escriu i ensenya poesia al Laboratori de Lletres de Barcelona. És cotraductora de l'antologia poètica *Per entre els dies* de Marin Sorescu (2013; Premi Rafel Jaume de Traducció Poètica 2013 i Premi Marin Sorescu de l'Ajuntament de Craiova 2014). La seva traducció de *La meva pàtria A4* de la poeta romanesa Ana Blandiana (2015) va merèixer el premi Jordi Domènech de Traducció de Poesia 2015. Ha traduït *Els poemes de la llum* de Lucian Blaga (2016), la plaquette *L'ull del cel* de Pic Adrian (2017), *La por de la literatura* d'Ana Blandiana (2017), *Ocell roig* de Mary Oliver (2018) i *Athanor* de Gellu Naum (2018). El 2016 va publicar el seu primer llibre de poemes, *Mil y una muertes*, al 2018 el segon, *Intermitencias*.

Escriure('s)

Em poso a escriure sempre sense idees prèvies, amatent, però, impacient, tot esperant revelacions. I la primera cosa que se m'acosta és el record. Se'm planta cada vegada davant dels ulls damunt d'una mena de safata curulla de sensacions i imatges diverses.

Visc sota una gran taula de fusta, dins d'un castell infinit. Els murs estan fets de llibres. No recordo l'edat que tinc. Amanyago temerosa cada llibre que agafo amb les mans, com per assegurar-me que el castell no se m'esfondra. Oloro els llibres d'un en un. Em xifla olorar-los. De la mateixa manera que si vaig a l'escola, l'única cosa que em sembla important de debò és acostar-me a la senyoreta per olorar les maduixes que porta penjades dins d'un suggerent

medalló. Les olors em guien. Tot fa olor. Les persones, les abelles que sempre zumzegen al voltant, la veu llunyana del pare, l'herba i les estrelles que contemplo de nit en un banc de fusta pintat de verd, col·locat davant de casa amb aquest secret propòsit.

Potser és un error aquest deixar anar la ploma sense tenir un punt precís on arribar. Potser seria més efectiu escriure tot dient-me parteixo d'aquí i vull arribar allà, però no ho considero necessari. Escriure és estar sotmesa al vaivé de les onades de la memòria. Incessants, contínues, compassades. Escriure és ara un no poder sostreure's a les forces de la marea.

Vaig creixent a poc a poc, allà, sota la taula de fusta massissa, mentre passo del tot desapercebuda. Ja sé que hi ha nens i nenes que creixen a l'aire lliure, d'altres agafats a les faldilles de la mare, i que depèn de l'indret del món en què els hagi tocat néixer, potser mai no arribin a ser adults. Ningú no qüestiona la meua forma de vida. Quan sento la veu de la mare que em crida per esmorzar, dinar o sopar, surto de sota la taula, sense presses, i sempre em reben com si tot just arribés de jugar amb els nens que criden i cantussegen a fora, com si tornés assedegada i afamada després de moltes aventures viscudes de pressa, però amb tota intensitat.

Escriure el que em dicta el record és la busca contínua de tot allò que pot transformar-se en veritat. La meua veritat. És reviure-ho tot des de la serenor continguda en el full en blanc. Per això escric. Per això escric així, sense cap propòsit definit per endavant i acullo agraïda tot allò que el record està disposat a tornar-me.

Ningú no em pregunta mai res sobre el meu castell. Tot és d'una normalitat sorprenent i jo l'única cosa que desitjo és acabar de menjar aviat, tornar a casa de l'escola per poder ser de nou al meu indret predilecte. A mesura que se m'allargassen les cames i els braços, els murs fets de llibres s'eixamplen com per fer-me lloc. Em passa una cosa ben curiosa. Abandono cada llibre que agafo per llegir, però el torno a obrir, invariablement el mateix llibre, sense buscar-lo, i el torno a començar. Mai no passo de les primeres pàgines. El que penso és que quan entengui tots els començaments, sabré quin és el llibre que em farà poder llegir tots els altres. Perquè intueixo que més endavant llegiré en un d'aquests llibres que un llibre és tot els llibres.

El record es barreja amb les apreciacions de la ment. La ment mai no deixa de parlar, de jutjar, de ficar-se, de canviar-ho tot, de millorar-ho o d'empitjorar-ho. I en comptes de ser tan sols els records propis, el que escric es torna de vegades aliè. I és quan estic convençuda que allò deixa de ser la meua veritat. Però només un instant després, estic convençuda del contrari. Allò també és meu. Allò també soc jo. La que ho construeix tot, en havent-ho reconstruït.

No cal dir que el temps no existeix dins del meu castell, sinó que és més aviat una espècie de continuum fragmentat per les hores d'escola, els àpats, pel bany amb aigua molt calenta o per les insistències de la mare per anar-me'n a dormir. De totes maneres, la nit i els somnis no constitueixen cap mena d'interrupció. Abans d'anar-me'n al llit, faig lliscar un dels llibres sota la camisola i, quan tota la casa se submergeix en el silenci, encenc la llanterna que sempre tinc a punt sota el coixí i torno a començar. Continuo en somnis. Les parets del castell s'emmotllen amb naturalitat als escenaris de cada somni que tinc. Ara sé que d'aquí poc no hi haurà cap necessitat de sortir del castell.

Quan escric, de vegades, el record em juga males passades. Però sempre hi ha la imaginació per salvar-me. Sempre hi ha una trampa innocent, possible encara.

Recordo totes les paraules, però tinc una determinada dificultat per copsar el sentit del conjunt. De totes maneres, mai no dono senyals de desànim. Torno a començar cada llibre com si el descobrís per primer cop, com si hagués trobat el més preuat de tots els tresors. L'estona que passo a l'escola és irrellevant per a mi, tot i que els que m'envolten s'encaparren a voler saber què he fet allà, com m'ha anat aquella classe i l'altra, què m'ha dit la senyoreta sobre aquella feina o l'altra, etc. Sempre contesto en positiu perquè em deixin estar al més aviat possible i funciona. No acabo d'entendre l'entusiasme que els pares tenen vers l'escola. Preferiria que em preguntessin si les abelles o les papallones se m'han posat sobre el cap o sobre la mà dreta, quantes vegades han canviat de forma els núvols en l'última hora, o quina olor fa la cançó que el papà fa sonar en el tocadiscos de la meva memòria. Però pel que sembla, ningú no té ni el més petit interès per aquest tipus de coses. Tampoc no protesto. No sigui que a algú se li acudeixi ficar-se després en els meus afers de castell, que, per cert, ja té una magnífica porta d'entrada i totes les parets ben edificades i decorades.

Aquest és el teu error. Deixar-te emportar. Escriure prosa no és el mateix que escriure poesia. No pots escriure com si algú dins del teu cap o dins del teu cor et dictés les coses. Per què no, penses. I continues. Com si t'hi anés la vida. Perquè t'hi va la vida.

Encara que sembli increïble, ningú no fa servir mai aquesta taula de fusta. La mare l'abrillanta un cop per setmana, habitualment els dimarts, i hi deixa damunt un ram de flors silvestres que fan olor de molsa i bolets. Sobre el castell, cap paraula. Mai. És invisible als ulls dels altres. El que és ben estrany és que ni tan sols se'ls acut col·locar cadires al voltant. Les van retirar fa temps per guanyar espai. Ara la única dificultat que tinc allà dins és la llum, però me les arreglo amb facilitat. He anat perfeccionant la meva imaginació. Quan ja no hi ha prou llum per llegir, senzillament m'imagino com continuen els llibres. De vegades la imaginació tria caminar per senders del tot desconeguts i és quan el que imagino i el que diu el llibre són dues coses ben diferents. Però hi ha vegades que la meva felicitat arriba a extrems insospitats. El que imagino és exactament el que està escrit.

Una forma de guanyar temps és aconseguir sostreure's a la sensació del pas del temps físic, evadir-se a un lloc que tots portem dins com un tresor, un lloc on el temps no es mesura en segons, minuts, hores, sinó que es desdibuixa, es desfà, plaent, i deixa lloc al deler. Fins que de cop, algun detall exterior ens arrenca de la nostra subtil realitat interior i ens torna a la realitat exterior que el temps regeix sense ruptura aparent. (Re)inventar-(se) en l'escriptura ens col·loca fora del temps.

No fa gaire, vaig aconseguir llegir el meu primer llibre de principi a fi. Soc una nena molt més gran ara. Penso que ho entenc tot o gairebé tot i al mateix temps ho entenc tot cada cop menys. Ja sé que sembla una paradoxa i que hi ha gent que diu el mateix. Però no veig per què no dir-ho jo també, si ho penso i, sobretot, si ho he arribat a pensar per mi sola. El que és del tot cert és que ara devoro els llibres. Ja sé que tots els nens es fan grans. Jo també soc una nena gran. Molt gran. Fa anys i panys que estic tancada dins del meu castell. No sé com va ser. De cop em vaig adonar que ja no em cridaven a esmorzar, a dinar o a sopar. Fins i tot he deixat d'anar a escola. Ja no surto per dormir al llit confortable de la

meva habitació i fer feliç la mare. De fet, ni tan sols sé si dormo com ho feia abans. Només llegeixo. De tant en tant, algú se'n recorda de la meva existència i obre a poc a poc la porta del castell, s'asseu al meu costat i també devora els llibres. Devorem llibres com erugues impacients. És força evident que compartim l'esperança de tornar-nos algun dia papallones translúcides fetes de paraules.

Escric per anar traient éssers del meu interior, fins que trobi aquella nena que feia mala lletra i que sentia olor de flors i de maduixes només veure una imatge o sentir un so. Escric perquè la vaig cercant per un camí de no retorn. Escric i és com anar davallant per una espècie de túnel tortuós. De tant en tant em trobo algú que en un determinat moment havia estat jo. M'adono que aquest jo és el que és i serà, mentre que les seves diverses hipòtesis canvien i canvien. Quan estem en el no-canvi, estem en la inexistència, en el no-ésser. Escriure és trobar-se en l'ésser.

Soc una nena gran que es va quedar atrapada dins d'aquell castell, sota aquella taula enorme de fusta massissa, envoltada de munts i munts de llibres que llegeixo voraç dia rere dia. Soc una nena oblidada allà dins. No hi ha ni dolor ni tristesa en aquest oblit. No em compadiu. No vull sortir d'allà per fer-me gran, per viure la meva vida, com se sol dir. Tan sols hi ha una manera per poder continuar vivint. Estic preparada. Necessito desesperadament que algú m'escrigui.

De vegades, viure, és escriure('s).